

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Bảy ngày 04/06/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 905

“HIỆN TẠI NGƯỜI TU THẬT THÌ ÍT, NGƯỜI TU GIẢ THÌ NHIỀU”

Hòa Thượng bôn ba khắp nơi trên thế giới, Hòa Thượng thường nghe thấy đồng tu phản hồi: “*Tại sao như vậy, vì sao như vậy, sao người tu hành lại như vậy?*”. Bản thân tôi cũng giống như một “*cái thùng rác*”, là nơi để mọi người gửi phiền não. May mắn là tôi không dùng mạng xã hội, chỉ dùng email nhưng họ thường xuyên hỏi tôi: “*Tại sao người tu hành như vậy? Vì sao như vậy?...*”. Đa phần tôi không trả lời mà chỉ đọc lướt lướt, chỉ nhìn qua nội dung. Hôm qua có người gửi email cho tôi nhưng họ viết nhiều quá. Họ viết ít thì tôi còn đọc, họ viết nhiều tôi sẽ không đọc!

Nếu con người từ sáng đến chiều khởi tâm động niệm đều vì chúng sanh mà lo nghĩ thì sẽ không có thời gian để đàm tiếu chuyện thế sự, chưa nói đến việc chúng ta phải giữ tâm thanh tịnh. Chúng ta đàm tiếu chuyện thế sự thì tâm thanh tịnh đã bị phá hủy. Cho nên chúng ta nên tránh những người nói nhiều. Nếu thấy người khác nói nhiều mà chúng ta cũng “*góp vui*” thì tâm chúng ta cũng bị tán loạn như họ, không thể giúp ích gì được cho họ.

Tôi qua trước khi tôi đi ngủ cũng có người hỏi tôi: “*Hòa Thượng Tịnh Không mất ngày nào thì con muốn làm giỗ cho Ngài*”. Họ hỏi tôi “*Thầy đang ở đâu?*”. Tôi nói: “*Thôi! Không cần hỏi nhiều, niệm Phật đi!*”, nhưng họ vẫn nói thêm là chúc Thầy mạnh khỏe, chúc Thầy những điều này, điều khác nữa.... Họ toàn nói những lời thừa nhưng vì người này tuổi cũng ngoài 80 tuổi rồi nên tôi không nỡ ngắt điện thoại, chứ bình thường tôi đã làm như vậy. Việc sinh tử sắp đến rồi mà chúng ta không quý tiếc thời gian sinh mạng còn quá ngắn để dụng tâm, khi nói chuyện thì lại nói quá nhiều những lời thừa. Chúng ta hãy quán sát xem chúng ta có bệnh đó hay không! Có người nói quá nhiều thì tôi nói: “*Lần đầu tiên các vị nói chuyện với tôi mà bằng tất cả thời gian những năm tháng mà tôi đã nói chuyện với Thầy Hoài, Thầy Phương!*”. Tôi với các Thầy không cần phải nói chuyện, không phải thảo luận, không cần bàn bạc nhiều mà đều tự chủ động làm việc.

Hòa Thượng nói: “*Người hiện tại tu thật thì ít mà tu giả thì nhiều*”. Tu thật thì nội tâm thanh tịnh, việc cần thì mới nói, việc không cần nói thì nhất định giữ tâm thanh tịnh. Chúng ta nhìn thấy xung quanh chúng ta những người tu hành, khi họ nghe thấy tin đồn là người này có thần lực, thần thông, những điều thần bí thì họ xúm nhau chạy đến đó để gần gũi, vái lạy mong có được công đức hay được nương nhờ.

Hòa Thượng nói: **“Người ngộ cùng với người không ngộ sẽ khác biệt”**. Ý của Ngài là người có đạo lực và người không có đạo lực rất khác biệt, ngay về bên ngoài của họ cũng rất khác biệt. Người xem nhẹ **“danh vọng lợi dưỡng”**, rất xem thường sự hưởng thụ **“năm dục sáu trần”** là người có đạo lực. Người có đạo lực không phải là người nói cho hay. Họ nói hay đến mức **“hoa trời rơi rụng”** nhưng tham vẫn tham, sân vẫn sân, ngạo mạn vẫn ngạo mạn, vậy thì nội lực, công phu tu hành đó không phải là Phật công mà là ma công.

Hòa Thượng nói: **“Muốn biết một người chân thật tu hành có lực hay không thì rất đơn giản. Chúng ta xem nội tâm của họ như thế nào, tham sân si có giảm không, có vắng mặt không. Nếu họ suốt ngày vẫn tham sân si, vẫn danh vọng lợi dưỡng, vẫn tự tư tự lợi thì chúng ta biết những điều họ nói là giả. Họ nói về sự Bồ Thái, Trì Giới, Tinh Tấn, Nhẫn Nhục, Trí Tuệ, Thiền Định rất hay nhưng họ chỉ dạy người ta làm, còn họ thì nhận càng nhiều càng tốt. Vậy đó là thật hay giả?”**.

Hòa Thượng nói: **“Người chân thật làm Phật sự không hề nhắc đến tiền nhưng Phật sự vẫn trôi chảy. Người chân thật làm Phật sự chỉ cần chân thật khởi tâm làm, chúng ta không cần bận tâm đến những việc như tiền ở đâu ra, người ở đâu đến làm. Vì nếu tâm của chúng ta vì chúng sanh thì tâm ta đã tương đồng với tâm Phật, vậy thì Phật Bồ Tát sẽ đến ủng hộ”**. Phật Bồ Tát mà đồng hành, hỗ trợ chúng ta thì việc làm đó sẽ rất viên mãn. Tôi làm việc không phải nghĩ đến tiền hay người ở đâu ra, không phải tôi tự nhiên có được trí tuệ này mà là nhờ Hòa Thượng dạy.

Hòa Thượng nói: **“Người chân thật tu hành có đạo lực thì tâm của họ nhất định là thanh tịnh, nhất định là bình đẳng, đại từ, đại bi. Còn nếu như họ vẫn còn tâm tham, họ vẫn còn tâm sân hận, họ vẫn còn tâm cống cao ngã mạn thì đây nhất định là chưa có khai ngộ cũng chưa có công phu gì hết”**. Những điều huyền hoặc, dị thường thì không phải là Phật công mà là ma công. Người chân thật tu hành thì cách hành trì sẽ giống như cách hành trì của Ngài Lý Bình Nam, Hòa Thượng Hải Hiền, Hòa Thượng Tịnh Không.

Hòa Thượng Hải Hiền không biết chữ nhưng suốt đời niệm Phật, hi sinh phụng hiến, không lo nghĩ cho bản thân, chỉ lo nghĩ cho người khác. Ngài Lý Bình Nam có hơn 300.000 học trò nhưng đời sống của Ngài vô cùng giản dị. Hòa Thượng Tịnh Không đi khắp nơi trên thế giới, sự cúng dường của đại chúng đối với Ngài thì nhiều đến vô lượng. Hòa Thượng đi đến khắp nơi để giảng Pháp, tuy Ngài chưa đến nơi nhưng đã có vài chục tấn Kinh sách, tượng Phật và những quà tặng khác đã được tập kết/

Có lần Hòa Thượng nói: **“Khi các đồng tu phương xa đến, họ tặng cho tôi rất nhiều thức ăn ngon, bổ dưỡng. Sau khi họ về, tôi bảo đem hết chia cho đại chúng”**. Thức ăn được đem đến nhà ăn tập thể để chia hết cho cộng đồng. Ngài Lý Mộc Nguyên nói với Hòa Thượng Tịnh Không: **“Thưa Hòa Thượng, già rồi, con muốn tìm một hai người thị giả để hỗ trợ Ngài”**. Hòa Thượng nói: **“Tôi không muốn là người già, tất cả mọi việc cần làm tôi đều có thể làm được, không cần phải có người hầu hạ”**.

Thành ngữ tiếng Hoa có câu nói rằng: **“Người tu hành là người rất bình dị, dễ gần gũi”**. Họ không phải là những người danh cao, tiếng tốt, không phải là những người khó gặp, vô cùng khó khăn mới gặp được họ. Đối với những người họ có địa vị cao sang, tách biệt với người thế gian, khó mà gặp được họ thì tốt nhất chúng ta đừng nên đến gặp họ.

Cách đây khoảng 5 - 7 năm, đã có người tự nhận họ người khai ngộ, là người chứng ngộ, là Phật tái sanh. Trước khi có dịch bệnh thì có người từng tự xưng là A-La-Hán, có người tự xưng là Bồ Tát Quán Thế Âm khiến cho rất nhiều người tin theo. Nhưng khi dịch bệnh Covid diễn ra rất khủng khiếp ở khắp nơi thì không có ai dám tự xưng như vậy nữa. Họ vẫn bị nhiễm bệnh như mọi người, họ xưng là Phật Bồ Tát mà không thể giúp người khác.

Hòa Thượng nói một câu rất đơn giản: **“Người chân thật tu hành có công phu thì tâm của họ nhất định thanh tịnh, tâm của họ nhất định bình đẳng, đại từ đại bi, không cống cao ngã mạn”**.

Có một người gọi điện cho tôi từ nước ngoài. Trước khi liên lạc được với tôi thì người đó cũng đã gọi điện xin phép nhiều người. Họ nói: **“Con xin phép được gặp Thầy!”**. Tôi nói: **“Không cần phải xin phép! Tôi rảnh thì đến gặp thôi!”**. Khi họ tìm đường đến nhà nhà, tôi đã gọi điện cho họ để hướng dẫn chỉ đường. Khi đến nhà tôi, họ thấy một ông bình thường, mặc áo cũ mèm, không có dáng vẻ giống một vĩ nhân. Họ nghĩ tôi phải ngồi đó vuốt râu, mặc áo sang trọng. Họ hỏi: **“Chú ơi! Thầy vọng Tây đâu ạ?”**. Tôi nói: **“Cô xui rồi! Có một Phật tử nào đó vừa chở Thầy đi rồi, có vẻ như có chuyện gấp lắm. Nhưng Thầy dặn tôi ở nhà để nếu cô cần gì thì tôi sẽ làm giúp cô”**. Họ xin đĩa gốc nên tôi đã sao chép cho họ. Tôi ngồi chép hết đĩa và dán nhãn để họ mang về. Họ ngồi đó nhưng cứ tiếc: **“Đã đến đây rồi mà không gặp được Thầy!”**. Tôi nói: **“Thì cũng là nhân duyên thôi, chắc có việc gấp lắm nên Thầy phải đi, Thầy dặn tôi tiếp khách giúp thầy!”**. Họ để lại một chút quà rồi ra về. Tôi nhận thấy sự hư tình giả ý. Nếu họ thật tâm thì nhất định tâm sẽ cảm tâm.

Có một lần, các Quý Thầy mời tôi đến dự Đại hội Phật giáo ở miền Bắc. Một Cư sĩ rất nổi tiếng ở miền Bắc không cho tôi vào, tôi phải đưa vé mời cho họ xem thì họ mới cho tôi vào. Họ mời tôi ngồi ở đầu hàng ghế thứ năm. Tôi vừa ngồi xuống và hỏi họ: **“Có phải chị tên là không?”**. Người này giật mình hỏi lại vì sao tôi biết tên của cô ấy, tôi nói: **“nhìn chị là tôi biết”**. Người này có thái độ cống cao, ngạo mạn.

Chúng ta nhớ lại lời Hòa Thượng Tịnh Thuận dặn dò: **“Đừng tu gian tu dối, đừng tu lợi tu danh, đừng tu dục tu tình, đừng tu quanh tu quẹo”**. Nếu vì cảm tình mà tu, vì cảm tình mà đến thì sẽ đi về lục đạo luân hồi. Chúng ta làm việc gì cũng phải y như pháp mà làm. Người chân thật tu hành thì tâm phải **“Chân Thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Chánh Giác, Từ Bi”** như Hòa Thượng đã dạy. Hòa Thượng dạy chúng ta nhìn vào đời sống tu hành của họ thì chúng ta biết họ như thế nào. Hòa Thượng nói: **“Việc đó không gạt được, chỉ những người tâm ý qua loa mới không nhận ra, còn người chỉ cần tâm hơi se se thanh tịnh thì sẽ nhận ra”**.

Trước đây người ta đồn rằng Hòa Thượng sắp đến Việt Nam. Người ta mời tôi đến tham dự buổi lễ gặp mặt Hòa Thượng nhưng tôi từ chối. một số người hỏi tôi: *“Thầy có dự định gì không?”*. Họ rất ngạc nhiên khi tôi trả lời: *“Tôi không có dự định gì”*. Vì đồng tu ở Việt Nam rất đông cho nên phải rút thăm để được đến dự và gặp Hòa Thượng. Việc rút thăm này được chia 2 khu vực, miền Nam và miền Bắc. Có người mong được gặp Hòa Thượng đến mức họ đã rút thăm ở miền Nam rồi lại di chuyển ra miền Bắc rút thăm tiếp để có bằng được tấm vé. Tôi nói với người đó: *“Tu hành mà như vậy ư? Có nhất thiết phải như vậy không?”*. Thật đáng tiếc vì người đó bây giờ không tu hành nữa, không nghe pháp Hòa Thượng nữa.

Lúc đó tôi nói: *“Chúng ta vẫn làm việc bình thường. Đó là việc của họ, không phải là việc của chúng ta. Mỗi ngày chúng ta đang làm theo lời Hòa Thượng dạy. Chúng ta có thật làm, thật nghe lời hay không mới là việc đáng nói!”*. Hàng ngày chúng ta chạy theo danh lợi, không thật học, không thật làm thì trực tiếp gặp Hòa Thượng cũng không lợi ích gì. Có những người trực tiếp học theo Hòa Thượng ở nước ngoài, được Hòa Thượng trực tiếp khai thị, sau đó họ về nước. Có một khoảng thời gian, lời của họ nói được coi là lời của Hòa Thượng nhưng bây giờ họ không còn nói lời của Hòa Thượng nữa, không làm theo lời Hòa Thượng nữa mà học theo người khác.

Cách đây hơn 10 năm cũng có người ở Úc mời tôi phiên dịch cho một lớp học Giới Luật để các Quý Thầy, Quý Sư cô ở nước ngoài và ở Việt Nam qua đó học. Tôi từ chối, tôi nói tôi không đủ trình độ và bảo họ đi mời người khác. Những lần mọi người lập đoàn đi ra nước ngoài để mời Hòa Thượng tôi cũng đều từ chối. Lúc đó tôi bị bệnh nặng nên tôi từ chối vì nếu làm việc đó thì ngày nào tôi cũng phải nghe điện thoại từ sáng đến chiều, sức khỏe tôi cũng không chịu nổi.

Hòa Thượng nói: *“Tu hành cốt lõi là ở chỗ làm thế nào để giữ cho tâm mình thanh tịnh, không làm cho tâm mình tán loạn. Người tâm tán loạn thì sẽ tìm đến nơi tán loạn, người tâm thanh tịnh luôn biết tránh đi sự tán loạn”*. Đối mặt nhiều với đại chúng thì sẽ gặp phải rất nhiều phiền não.

Hòa Thượng nói: *“Tu hành phải hiểu được lý luận, phương pháp, còn phải biết được cảnh giới. Ta biết được cảnh giới cũng như ta biết được đường đi. Chúng ta phải biết chính mình công phu ở mức độ nào! Chúng ta phải rõ ràng tường tận con đường phía trước chúng ta đi cần phải đi như thế nào. Nhất định không được mê mờ, lầm lẫn”*.

Hòa Thượng dạy chúng ta rất đơn giản, rõ ràng, không đàm huyền thuyết diệu. Trong cuộc sống thường ngày, trong đời nhân xử thế tiếp vật, công phu tu hành của chúng ta đã rõ ràng tường tận chưa. Hòa Thượng dạy chúng ta tu hành: *“Một bộ Kinh, một câu A Di Đà Phật, một hướng Tây Phương để đi và một vị Thầy”*. Tôi đã làm được điều đó từ lâu. Mười mấy năm qua, tôi chỉ dịch đĩa Hòa Thượng, dù người khác có năn nỉ, mời bằng mọi cách nhưng tôi cũng từ chối. Trước đây có người nhờ tôi dịch đĩa của người khác giảng nhưng tôi từ chối thẳng: *“Những người khác giảng thì tôi không biết, tôi không hiểu, tôi chỉ hiểu lời của Hòa Thượng thôi”*. Chỉ nghe lời một người cũng giống như chỉ đi đường thẳng, vậy thì tâm

chúng ta không bị động loạn. Một vị Thầy thì có một con đường, hai vị Thầy thì có hai con đường. Chúng ta xem lộ trình của mình đi có mấy con đường? Vấn đề này rất nghiêm trọng vì nó quyết định sự tu hành hiện tại của chúng ta và sự giải thoát ở tương lai.

Chúng ta tu hành thì đường đi nước bước phải rõ ràng. Chúng ta cũng phải hiểu tường tận đối nhân xử thế tiếp vật trong cuộc sống hàng ngày để làm đúng như pháp. Người xưa đã dạy, Hòa Thượng cũng nói: **“Tu hành không những cần phải hiểu lý luận, phương pháp mà còn phải hiểu được cảnh giới”**. “Cảnh giới” ở đây chính là nội tâm của chính mình. Thí dụ chúng ta vẫn còn tham, vẫn còn thích “*danh vọng lợi dưỡng*” mà chúng ta vẫn tiếp cận nó thì chắc chắn chúng ta sẽ bị nó sai sự.

Hiện tại đa phần người tu hành không rõ ràng, tu mà có thái độ cầu may, không có một niềm tin rõ ràng, không có một phương hướng, lối đi rõ ràng. Họ tu hành nhưng luôn luôn có trạng thái mong một ngày nào đó Phật A Di Đà đến tiếp dẫn vãng sanh. Tôi nói: **“Mọi người hãy nhớ rõ: Phật A Di Đà không làm lần, Phật A Di Đà không rước nhầm!”**. Phật rất tường tận, Ngài không thể rước nhầm được vì Phật A Di Đà là chính mình. Khi chính mình là Phật A Di Đà thì làm sao mà rước nhầm được! Khi nào chúng ta niệm được tương ưng với tự tánh thì tự tánh của chúng ta chính là A Di Đà Phật.

Có người hỏi Hòa Thượng: **“Thưa Hòa Thượng, con có thể vãng sanh được không?”**. Hòa Thượng nói: **“Việc này đâu cần phải hỏi tôi, tự mình biết là mình có vãng sanh không, biết rõ chứ không phải hỏi ai!”**. Nếu tâm chúng ta tương ưng với những điều giáo huấn của Phật thì chúng ta nhất định sẽ tương ưng với cảnh giới của Phật. Tâm tương ưng với Phật là lìa khỏi “*tự tư tự lợi*”, lìa khỏi “*danh vọng lợi dưỡng*”, lìa khỏi “*năm dục sáu trần*”, lìa khỏi “*tham sân si mạn*”. Ngoài ra, chúng ta tu **“Bố Thí, Trì Giới, Tinh Tấn, Thiền Định, Trí Tuệ”** thì chắc chắn sẽ tương ưng với cõi Phật.

Nếu tâm chúng ta tương ưng với lục đạo luân hồi thì chúng ta nhất định sẽ đi vào lục đạo luân hồi. Nếu cảnh giới nội tâm của chúng ta vẫn còn 16 tập khí, không đề khởi sự tu hành Lục Độ, không Bố Thí, không Trì Giới, không Nhẫn Nhục, không Tinh Tấn, không có sức Định và không có Trí Tuệ thì không cần hỏi ai mà chúng ta cũng biết chắc chắn mình phải đi vào cõi lục đạo luân hồi.

Hòa Thượng nói: **“Nhất định phải rõ ràng tường tận, không được mê mờ! Người có thể chân thật phân biệt được tà chánh, phải quấy thì nhất định họ không mê mờ, phương hướng của họ đi rất rõ ràng tường tận, họ cũng không thể nào bị người ta lừa gạt”**.

Trước đây có người gọi điện thoại cho tôi và nói: **“Có người gửi cho anh có một gói hàng, anh cần cung cấp số điện thoại và một số thông tin!”**. Tôi nói: **“Cảm ơn anh, tôi không muốn nhận hàng”** Sau đó tôi tắt điện thoại. Có nhiều người nghe theo họ, sau đó bị gạt. Chúng ta bị gạt vì tâm của chúng ta khởi lòng tham. Nếu chúng ta không tham thì sẽ không bị gạt.

Khi chúng ta chọn pháp tu, Hòa Thượng làm như thế nào thì chúng ta cứ làm theo y như vậy. Chúng ta cũng chỉ niệm một câu “**A Di Đà Phật**”, học một bộ “**Kinh Vô Lượng Thọ**” và một hướng Tây Phương để đi. Tất cả những gì chúng ta làm đều phải vì “*từ bi xuất phương tiện*”, phải phát Tâm Bồ Đề vì chúng sanh mà giúp đỡ, hi sinh phụng hiến, tích công bồi đức. Chúng ta làm như vậy thì tự khắc oan gia trái chủ của chúng ta sẽ nhận được. Chỉ cần chúng ta tạo nhiều phước lành thì tự khắc oan gia trái chủ quanh chúng ta sẽ được hưởng. Chúng ta không cần mỗi ngày đọc bài hồi hướng dài 3 - 4 trang A4, không cần thiết! Trước đây tôi còn đọc bốn câu hồi hướng: “*Nguyện đem công đức này, hướng về khắp tất cả, con và tất cả chúng sanh đều trọn thành Phật Đạo*”, nhưng bây giờ tôi không đọc nữa. Trước đây chúng ta đọc: “*Xin Phật cho con vãng sanh về Tây Phương Cực Lạc!*”, nhưng bây giờ thì cũng không đọc nữa bởi vì tâm chúng ta là một lòng một dạ hướng về Tây Phương rồi, không có hướng thứ hai, chúng ta không cần phải nói ta thì Phật mới biết.

Ngài Ngẫu Ích Đại Sư dạy người ta niệm “*Nam Mô A Di Đà Phật*”, còn Ngài chỉ niệm “*A Di Đà Phật*”. Người ta thắc mắc vì sao thì Ngài nói: “*Vì các vị chưa tin sâu, chưa nguyện thiết nên phải niệm “Nam Mô”. “Nam Mô” là quy y, là cung kính, là nương về. Còn ta tin sâu có Tịnh Độ, ta nguyện chắc một đời này có thể vãng sanh Cực Lạc nên không cần nói lời khách sáo!*”. Nếu bây giờ chúng ta nói: “*Phật ơi, cho con về Tây Phương Cực Lạc*” thì đó là lời khách sáo. Phương pháp tu hành đã rõ ràng tường tận rồi, chúng ta cứ thế mà đi, vậy thì chúng ta tự tại. Hòa Thượng nói: “*Người chưa rõ được lối đi, trong đời nhân xử thế tiếp vật còn mập mờ thì đó là cái khổ nói không nên lời!*”. Chúng ta có pháp tu, có đường đi rõ ràng thì tâm chúng ta sẽ tự an vui.

Hòa Thượng nói: “***Mấy năm gần đây, người gạt người rất nhiều. Rất nhiều người bị gạt nhưng cũng có rất nhiều người tình nguyện bị gạt. Bây giờ bạn nói lời thật với họ thì họ cũng không tin nhưng nói lời giả cho họ nghe thì họ rất vui mừng. Chúng sanh ngày nay thích nghe gạt chứ không thích nghe khuyên***”.

Có những người tự huyễn lòng, mặc dù “*tham sân si mạn*” của họ vẫn rầy đầy nhưng họ được nhiều người PR quảng cáo để nổi tiếng nên họ được cung phụng, được cúng dường rất nhiều. Người ta chỉ thích nghe khen, nghe tán thán, nếu ai phê bình, chỉ lỗi thì họ sẽ không muốn gặp mặt nữa. “*Khuyên*” là chỉ thẳng vào những việc làm sai lầm: “*Tại sao tu hành nhiều năm như vậy mà vẫn tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, hưởng thụ năm dục sáu trần, ôm chặt tham sân si mạn?*”. Đó là những lời khuyên chân thành nhưng họ không thích nghe.

Hòa Thượng khuyên: “***Chúng ta học Phật phải hết sức cẩn trọng, phải phân biệt được rõ ràng. Muốn có thể phân biệt rõ ràng phải trái, tốt xấu, tà chánh thì chỉ có phương pháp duy nhất là phải học pháp, nghe pháp***”. Từ lâu tôi đã chọn phương pháp tự học. Tôi đã ngồi đây nghiêm túc học một mình hơn 300 giờ trước hai cái máy quay. Khi mọi người biết, mọi người mong muốn tôi mở Zoom thì tôi mới mở Zoom để mọi người vào cùng học.

Hòa Thượng nói: *“Khi chúng ta được học Phật pháp, được nghe Kinh pháp nhiều thì chúng ta mới biết cách đối chiếu lời Phật dạy với lời của người ta nói, sách của người ta viết, từ đó mới nhận ra được chánh tà, mới nhận ra những chỗ có vấn đề. Người sơ học, người chưa học Phật thì gần như người ta nói gì cũng thấy đúng hoàn toàn”*.

Trước đây, có người dịch sách của Hòa Thượng là: *“Hòa Thượng Tịnh Không nói rằng niệm Phật quá nhiều thì phiền phức sẽ quá to”*. Tôi thấy vậy rất ngạc nhiên, liền kiểm tra lại câu chánh văn trong quyển sách chữ Hán thì thấy sách ghi là: *“Hòa Thượng Tịnh Không nói rằng vọng tưởng quá nhiều thì phiền phức sẽ quá lớn!”*. Chúng ta phải cẩn thận với các bản dịch!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!